

Rúsdrekka

Vit hava nú frætt frá formanninum í viðkaðu rættarnevnd lögtingsins, at nevndarviðgerðin av uppskoti landsstýrisins um broytingar í rúsdrekkalógini ikki verður liðug til ólavssøku.

Hóast málið var at fáa broytingarnar lagdar fyri ólavssøkutingið, man neyvnan vera nakar skaði í, at hetta kemur seinni.

Ávisar broytingar vilja vit øll hava — ella í øllum førum eina betri umsit-ing av verandi lóg, og gott tað sama, at tað ikki mest var við atlit til ferðafólka vitjanirnar í summar, at ynskini um so ovurskjóta viðgerð vóru so frammalaga í vár.

Frammi hevur verið, at vit skulu taka okkum neyðugu stundirnar til at umhugsa frægastu broytingarnar. Í hesum kunnu bert øll vera samd, men tíð valdast og loyva vit okkum tí at rokna við, at lídna uppskotið í øllum førum fylgigjig til ólavssøku um eitt ár. Heldur tað enn okkurt minni fullfíggið til heystar.

Talan er jú kanska um eina lóg, sum virka skal eins leingi og verandi rúsdrekkalóg, sum annars verður brot-in av høgum sum lágum hvønn ein-

asta dag — eina lóg fyri føroyingar, eina lóg, sum kanska skal ganga ynskjum teirra vitjandi á mæti, men bert kanska, tí minkar hetta um innlendis semjuna um bestu møgulu skipanina, skal hon sjálvsagt vera fyri føroyingar burturav.

Tað er sostatt ikki lívið um at gera, at fáa broytingarnar til ólavssøku ella til jóla, men at vit øll, tá nýggja lógin kemur, virða hana.

Uppskot um broytingar hava verið alt ímillum fría sølu og til at varðveita galdandi lóg og bert siggja til, at hon verður hildin. Men manna millum er ivaleyst fleirtal fyri, at hvørki av hesum skal verða svarið. Innanflokka er neyvnan heldur semja í nøkrum flokki um hvussu lógin skal broytast, bert at tað illa fær verið vrri, enn við galdandi lóg, fri søla undantikin. Hesi hevur eingin tingmaður sagt seg vera fyri, hóast onkur kanska er tað.

Loyva vit okkum at gita, at trupult verður at fáa semju um at avtaka skamtanina, kundu vit fyri tað fingið eina nógv skilabetri skipan, enn-tá um krav aftur gjørdist um at fáa vínið aftur undir skamtanina, tí nóg stóran skamt hevur altíð borið til at samst um.

Men hvussu verður og ikki má og

skal einkarsøla við deildum í øllum landsins sýslum setast á stovn. Fæst ikki semja um annað, enn regulert »rúsdrekkapass« fyri hvønn føroying yvir loyvda aldursmarkinum, er eisini tað í lagi. Men henda sölutænasta skal vera í lagi, skal vera tipp, topp, kundavinarlig og eins sjálvsøgd sum einhvør onnur og biðing má ikki fyríkoma, uttan í samband við tey mest »exotisku« ynskini og til má brea at fáa eina hálva fløsku ella einar tvær frægari ølir dag um dag, um so skal vera — so leingi skamturin røkkur.

Okkurt gistingarhús sær sær stórar inntøkumøguleikar úr víninum serliga, meðan onnur saktans siga seg kunna vera til hetta fyrirtuttan. Okkurt letur tí il, at tað ikki man fara at loysa seg at seta fót fyri eini skilagóðari einkarsøluskipan, sum uttan iva fer at minka um henda vanlukku rúsdrekkaspenning, við her og nú at halda so fast við vín- og brennivinsloyvini til gistingarhús, matstovur og onnur hugsandi útskeink-ingarstøð.

Hvørji tey eru, sum í hesum tíðum fara á matstovur og gistingarhús at »hugna sær« ella doyva svongdina, vita vit ikki rættuliga, men geva teimum rætt, sum siga, at eingin verðsins meining er í at gera eina lóg um rúsdrekkanjótan á etingar-

støðum, sum áleggur kundunum at keypa sær annað, enn tað tey komu til — at fáa sær ein lítlan.

Vit, sum kenna henda nógv umrødda Palleba, vita, at dagsins føroysku pallebaar ikki verða teir, sum móguleika hava fyri bæði at eta og drekka á stásiligum matstovum.

Vit vita sjálvsagt eisini, at vit í Føroyum hava »ymysar stættir« og at tað bara gerst enn »ymysari«, hvussu nógv fólk hevur eftir til dagdølju og hugna á støðum, sum talan her er um, men halda sanniliga, at vit við nýggjari lóg, sum framvegis verður nýtsluavmarkandi, ikki áttu at fingið okkum til so opinlyst at viðurkent, henda stættarmun og nýtt hann sum undanfærslu fyri kanska ikki at fingið frægstu móguligu lóg fyri føroyingar allar.

Ivaleynt eru enn nógvir óloystrir spurningar hjá nevndini at taka støðu til, og tað frægasta, vit kunnu gera, er tí at geva henni neyðugu stundirnar til at viðgera málið út í æsir og ikki minst, ynskja henni góða eydnu við arbeiðinum.

12. juli

sosigaley

Tímatalætting
1. AUGUST
DAGBLAÐIÐ
TUGGJA
KRUSKIA
14. SEPTEMBER
FRÍU FØROYAR
NORÐPÝÐ

Dagblaðið og starvssetanir

Uttan viðari grundgevingar ella endamál annað, enn at seta landsstýriskonuna Maritu Petersen í ringt ljós, fær Dagblaðið í gjár eina heila forsiðu burturúr, at ein »skyldmaður« hennara hevur vágað sær at søkt eitt fulltrúastarv í landssumsitingini. Blaðið skrivar, at

Tað ljóðar, at tá landsstýrið skuldi seta, visti tað seg at nummar trý innstillad var næsti skyldmaður Maritu Petersen landsstýriskvinnu. Vit vita ikki enn, hvat úrslitið verður. Men tað ljóðar, at húrðarnar ganga hart í Tinganesi í lotuni um hesa starvssetan. Trú sosialistiska »broðrablaðið« er sum vera man

tjúkri enn vatn. Um tað eydnast landsstýriskvinnuni at trumfa sin skyldmann fram um nummar eitt og tvey innstillada, vita vit ikki fyri vist. Dagblaðið royndir at spyrja seg fyri. Men orsakað av summarfri hjá stórum tali av fólki í fyrirsitingini frættu vit einki, ádr-enn blaðið fór til prentingar í gjárvoldið. Nei, blaðið veit kortini einki fyri vist, men gevur okkum fatan av, at landsstýriskonan fer at »trýsta« skyldmannin í starvið.

Endamálið er tað sama sum altíð, at ræða hampafólk frá at søkja almenn störv og beinleiðis niðurgera alt almenna umsitingarlaga starvsfólk okkara.

Pedal-Ove og vit

Oyggjatiðindi skriva í gjár um syndarlugu lagnuna hjá Pedal-Ova, sum ivaleynt var ósekur, hóast dæmdur 9 ára fongsul og sigur, at eisini føroyska rættarskipanin man hava fleiri Pedal-Ovar á samvit-skuni. Blaðið nevni m.a. Evnaveika unglingin, ið skuldsettur varð fyri at seta eld á Timburhandilin á Hálisi í Havn og hund-dálkaða stjórna á Menningargrunninum, og sigur

Men tibetur fekk hesin evnaveiki ein góðan sakforara at verja seg. Og tá so hampafólk við tankaganginum á rott-um stað søtu sum nevningar, ja, so var ikki annað at gera hjá fátum enn at bita í grasið. Í dag ivast vit ikki í, at tann evnaveiki skuldi domast fyri at finna ein syndabukk.

Herfyri hendi nakað tað sama. Her ákærði fútin fyrrverandi stjórnan á Menningargrunninum fyri mutur. Og tá alt kom til alt, so var einki hald í skuldseting-unum. Í hvussu so er var fútin púra nakin fyri prógvin.

Og hann sakk djúpt, tá nevndarlímirnir í Menningargrunninum fullt og heilt stuðlaðu ákærda, sum dómarnir eisini frikendi.

Kunnu vit ikki lita á rættartrygdina, verður tað ein galin endi. Stórt sætt kunnu vit gera tað, men óhugnalig dómi sum hesi, áttu ikki at fyríkomið — fyri ikki at tala um politisk misnýtsla av ákæruvaldinum, sum í sakini móti nú frikenda stjórna Menningargrunnins.

Oyggjarnar

Broytingin í ferðsluni av eystara havnarlagnum í Havn og niðan í J. Broncksgøtu og til vegin við Strond hevur avgjørt broytt umhvørvið til tað betra. Hvussu lætt tað verður at fara um hesar »oyggjar« við stórum bingjubilum og trailarum, er ilt at siga — vit vóna tað besta. Men hugaligari er ókið tó nú at siggja enn tann vit-leysa stóra afsaltoyða, ein kann hugsa sær.

Vit fegnast um alt, ið gjørt verður fyri at friðka um bý og land og strkjast í trúnni um, at tað kortini ikki er so forgjørt at búgva her, hvørja ferð broytingar sum hesar hjálpa okkum at skilja, at enn kann nógv gerast fyri at gera altsamalt hugaligari.

Men ofta er gleðin stokkut, tí tá summarið,

tá mesta arbeiðið er gjørt, er av, flýtur skjótt alt í svartari asfaltsejvu. Ljósir veggir og gyrðingar eins og snøggir grógarðar og grønir grasteigar — alt útklín í mest heilsuringa lorti, ein kann hugsa sær.

Nevnda arbeiði er kanska ikki nakað undur í sær sjálvum. Okkurt kundi kanska verið gjørt burturúr við heilt lágum vøkstri eisini, og man hetta ikki verða gjørt av hesum somu vánaligu royndum.

Vit kunnu tí bert mæla fólk til at njóta niðankoyringina av Eystaru bryggju beinavegin, tí við føroyska pikaóskilinum, sum stendur fyri, ganga bert fáir heysdagar, til hetta verður sama lortasugga, sum restin av nógvi pikapláðaða høvuðsstaði okkara, so skjótt summarið er farið.